

Arrest

nr. 210 403 van 1 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2018 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. LECOMPTE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 26 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 28 september 2015 asiel aan. Op 5 juni 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden. Deze beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart een etnische Pasjtoen te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Sro Qalay, in het district Zurmat van de provincie Paktya. U bent niet naar school geweest maar ging één jaar à twee jaar naar de madrassa. U hebt nooit gewerkt in Afghanistan. Veel van uw familieleden waren lid van de Khalqpartij en uw familie werd hierdoor bedreigd in de regio. U verliet het land in 2009 omwille van de onveiligheid in het gebied. U was in Griekenland van 2009 tot 2014, waarna u terug naar Afghanistan ging omwille van de dood van uw oom langs vaderszijde. Nadat u van Griekenland naar Afghanistan terugkeerde, kreeg u van de taliban een dreigbrief waarin u gevraagd werd om u bij hen aan te sluiten en de gronden van uw familie aan hen te geven. U deed aangifte bij de districtschef. U ontving later een tweede dreigbrief van de taliban en verliet twintig dagen nadien opnieuw Afghanistan. U verliet Afghanistan in september 2015 en kwam in België aan op 26 september 2015. Op 28 september diende u een verzoek in om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara, een vertaling van dit document, uw geboorteregistratiekaart en een vertaling van dit document neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS I, p. 2 en CGVS II, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielerlaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Afghaanse nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Afghanistan te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Afghaanse nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht

worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

U biedt de Belgische asielinstanties namelijk geen zicht op uw werkelijke identiteit en herkomst. In casu werd vastgesteld dat u reeds een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend in Griekenland op 10 maart 2011. In het kader van dit verzoek verklaarde u Pakistaans staatsburger te zijn en steeds in Pakistan te hebben verbleven voor uw vertrek naar Europa. U verklaarde er verder dat u geboren zou zijn op 1 januari 1987 en dat u universitair onderwijs hebt genoten aan de universiteit van Punjab (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS verklaarde u echter de Afghaanse nationaliteit te bezitten, steeds in Afghanistan te hebben gewoond, geboren te zijn op 5 april 1989 en ongeschoold te zijn (Verklaring DVZ en CGVS I, p. 5, p. 6 en p. 10). Dat u eerder als Pakistan een verzoek om internationale bescherming indiende en een volkomen andere identiteit aannam doet reeds ernstig twijfelen aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming in België en aan uw beweerde herkomst uit Afghanistan.

Een andere element dat verdere twijfels doet rijzen met betrekking tot uw Afghaanse nationaliteit en uw herkomst uit Afghanistan is uw talenkennis. Op 10 maart 2011 legde u het gehele persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek tot bescherming in Griekenland af in het Urdu (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Op het CGVS gevraagd naar uw talenkennis, zegt u dat u naast Pasjtoe ook Engels spreekt (CGVS I, p. 8). U wordt gevraagd of u al Engels kon spreken voordat u in Griekenland aankwam, waar u negatief op antwoordt (CGVS I, p. 9). Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ, namelijk dat u Engels hebt geleerd van de Engelstalige soldaten in uw regio in Afghanistan en van uw ouders, ontkent u dit op de DVZ te hebben verklaard. U verklaart Engels te hebben geleerd door uw contact met toeristen in Griekenland (CGVS I, p. 9). Op de DVZ verklaarde u dat u vlot genoeg Engels spreekt om het gehele gehoor in deze taal af te leggen (Verklaring betreffende procedure, p. 1). Ook tijdens het gehoor antwoordde u verschillende keren op de vraag vooraleer deze van het Engels naar het Pasjtoe vertaald werd (CGVS I, p. 2, p. 4, p. 16, p. 23). Dat u vloeiend Urdu en Engels blijkt te spreken, beiden landstalen van Pakistan, en u hier geen aannemelijke verklaring voor weet te bieden – u vermeldt in België zelfs uw kennis van het Urdu in het geheel niet – doet verder twijfelen aan uw herkomst uit Afghanistan.

Vervolgens roepen de documenten die u ter staving van uw verzoek neerlegt, vragen op. Zo verklaart u dat u uw taskara in 2014 of 2015 in het districtshuis van Zurmat bent gaan halen (CGVS I, p. 4). Bij de vertaling van dit document blijkt echter dat uw taskara dateert van 6 mei 2016, na uw beweerde vertrek uit Afghanistan in 2015. Dat u uw Afghaanse nationaliteit tracht te staven met dit document voedt de twijfels met betrekking tot uw beweerde nationaliteit dan ook alleen maar.

Verder blijkt dat u niet de op de hoogte bent van de betekenis van het begrip “district”, een basisbegrip binnen de Afghaanse context. Gevraagd naar aangrenzende districten van Zurmat, zegt u dat er dertien districten zijn in de provincie Paktya (CGVS II, p. 12). Opnieuw gevraagd welke districten aan Zurmat grenzen, noemt u “Shawak”, “Dawalt Khan”, “Tasang” en “Neknam” en zegt u dat u de andere van de dertien districten van Paktya niet kent (CGVS II, p. 12). Vermits geen van deze plaatsen districten zijn, wordt u opnieuw gevraagd welke districten aan Zurmat grenzen, waarop u zegt dat “Tasang”, “Dawlat Khan” en “Tasa” aan de ene kant liggen, dat “Chersi Mazula” aan de andere kant ligt en dat “Niknam” en “Stogan” in nog een andere richting liggen (CGVS II, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat de namen die u opnoemt geen aangrenzende districten zijn, wordt u gevraagd wat “Tasang” precies is, waarop u zegt dat dat de regio's van Zurmat zijn (CGVS II, p. 12). Opnieuw gevraagd welke districten aan uw district grenzen, zegt u het niet te weten en zegt u dat u enkel de regio's kent omdat Paktya heel groot is (CGVS II, p. 12). Gevraagd of uw district aan andere provincies grenst, zegt u “Sharan en zo” (CGVS II, p. 12). Gevraagd wat Sharan precies is, zegt u dat het Paktika is, Muta Kahn en Patanga (CGVS II, p. 12). Gevraagd wat deze namen precies zijn, zegt u dat u niet weet of het districten zijn en dat u er niet zo mee gekend bent (CGVS II, p. 12). Zurmat grenst in werkelijkheid aan de districten Zadrán, Shawak en Gardez van de provincie Paktya. Verder grenst Zurmat aan de districten Kharwar van de provincie Logar, aan het district Dehyak van de provincie Ghazni en aan de districten Matakhan, Sarrawzah en Naka van de provincie Paktika (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). De vaststelling dat u namen opnoemt van regio's wanneer u meermaals specifiek naar districten gevraagd wordt, wijst erop dat u niet vertrouwd bent met de notie “district”, een begrip dat centraal staat binnen de Afghaanse administratie (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), wat verder doet twijfelen aan de door u voorgehouden herkomst uit Afghanistan.

Vervolgens legt u twijfelachtige verklaringen af over uw familie. Zo verklaart u dat uw ouders lid waren van de Khalqi-partij, waardoor jullie door de lokale bevolking werden gevisieerd (CGVS I, p. 9). U zegt dat uw vader – die u in België Mir Afghaan noemt en in Griekenland U. K. (...) – een belangrijk persoon was in de periode van de Khalqi's, dat hij banden had met Kaboel en dat zijn macht in de regio te vergelijken viel met dat van een districtschef (CGVS I, p. 11). Echter, uw kennis over de Khalqi partij en de activiteiten van uw vader is bijzonder oppervlakkig en weinig overtuigend. Gevraagd waarom uw vader zo belangrijk was, zegt u louter dat u hoorde dat hij een patriot was, een einde wou maken aan het geweld en dat hij geliefd was bij de mensen (CGVS I, p. 11). Gevraagd hoe hij zo belangrijk geworden is, zegt u dat u niet volwassen was toen en dat u niets meer weet (CGVS I, p. 11). Gevraagd hoe uw vader die functie heeft kunnen verwerven, zegt u het niet te weten (CGVS I, p. 23). Gevraagd hoelang hij lid was, zegt u dat u geen informatie heeft (CGVS I, p. 23). Verder verklaart u dat uw vader naar Kaboel werd gebracht omdat hij in de regio aangevallen werd (CGVS I, p. 23-24). U weet echter niet wanneer of door wie hij werd aangevallen, hoelang hij in Kaboel bleef, wat hij in Kaboel deed of waar hij begraven is (CGVS I, p. 24). Gevraagd wat u over de Khalqi-partij weet, zegt u dat ze aardige mensen waren, het land graag hadden maar politieke fouten hebben gemaakt door teveel macht aan de Sovjet-Unie te geven (CGVS I, p. 22). Gevraagd naar de ideologie van de partij, zegt u dat ze een seculiere visie hadden en religie van politiek wilden scheiden (CGVS I, p. 23). Dat u wel de ideologie van de Khalqi-partij kunt duiden maar zeer oppervlakkige verklaringen aflegt over de persoonlijke ervaring van uw familie met de Khalqi-partij, doet verder vermoeden dat uw kennis ingestudeerd is.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Zurmat gelegen in de provincie Paktya. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Paktya heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-Generaal niet te wijzigen. Zoals reeds vastgesteld, heeft het CGVS ernstige twijfels met betrekking tot de authenticiteit van uw taskara. Wat betreft uw geboorteakte, dient erop gewezen dat het opvallend is dat dit document eveneens van 6 mei 2016 dateert, net zoals uw taskara. Verder is het opvallend dat u een legalisatie van uw geboorteakte neerlegt die in Islamabad, Pakistan opgesteld is. Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Zurmat gelegen in de provincie Paktya en daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 6 februari 2018 en 8 maart 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere

asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud van 8 maart 2018 zelfs uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in het district Zurmat. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet naar Afghanistan terug geleid kan worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging, van de artikelen 57/1 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Conventie van Genève (zoals deze werd omgezet in intern recht).

De formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Het Commissariaat-Generaal besluit opnieuw om de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen omdat:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Verzoekende partij kan hiermee absoluut niet akkoord gaan !

Verzoeker zal aantonen dat het CGVS geen rekening heeft - willen - gehouden met de pertinente en overeenstemmende verklaringen van verzoeker doorheen zijn verschillende verklaringen.

Het CGVS meent te kunnen stellen dat verzoeker onvoldoende medewerking heeft getoond tijdens de procedure, hetgeen uiteraard hoegenaamd niet kan weerhouden worden.

Verzoeker heeft steeds in volle vertrouwen en eerlijkheid zijn relaas gebracht, alle gegevens van zijn familie (en familiale structuur) toegelicht. Thans aangeven dat verzoeker geen medewerking heeft verleend is uitermate foutief en kan niet teruggevonden worden in het administratieve dossier.

Verzoeker zal er alles aan doen om bijkomende (originele) documenten te laten overkomen waaruit zijn afkomst, nationaliteit etc blijkt.

Het CGVS betwist de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. Verzoeker wenst zich echter vrijwillig te onderwerpen aan elke controle (door elke nationale overheid - red. Pakistan) om aan te tonen dat hij weldegelijk Afghaan is.

Ter ondersteuning van deze betwisting van de nationaliteit, herneemt het CGVS volgende punten: U biedt de Belgische asielinstanties namelijk geen zicht op uw werkelijke identiteit en herkomst. In casu werd vastgesteld dat u reeds een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend in Griekenland op 10 maart 2011. In het kader van dit verzoek verklaarde u Pakistaans staatsburger te zijn en steeds in Pakistan te hebben verbleven voor uw vertrek naar Europa. U verklaarde er verder dat u geboren zou zijn op 1 januari 1987 en dat u universitair onderwijs hebt genoten aan de universiteit van Punjab (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS verklaarde u echter de Afghaanse nationaliteit te bezitten, steeds in Afghanistan te hebben gewoond, geboren te zijn op 5 april 1989 en ongeschoold te zijn (Verklaring DVZ en CGVS I, p. 5, p. 6 en p. 10). Dat u eerder als Pakistan een verzoek om internationale bescherming indiende en een volkomen andere identiteit aannam doet reeds ernstig twijfelen aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming in België en aan uw beweerde herkomst uit Afghanistan.

Verzoeker toonde aan dat hij voldoende kennis had van Afghanistan, de regio waar hij van afkomstig was. Het CGVS beroept zich op verklaringen (beweerde) uit procedure uit Griekenland, welke niet toegevoegd werden aan het dossier.

Verzoeker werd inderdaad door de Griekse overheid als pakistaan aanzien omdat hij - toen hij opgepakt werd aan de grens - zich bevond bij andere Pakistaanse burgers en de Griekse overheid (zoals gekend niet nauw zijn ten aanzien van procedure en rechten van verdediging) hebben genoteerd dat verzoeker geen Afghaan maar een pakistaan is.

Verzoeker heeft dit steeds trachten recht te zetten, maar dit werd hem niet mogelijk gemaakt.

Thans zonder meer uitgaan van deze veronderstelling is foutief, zeker nu verzoeker stukken bij gebracht heeft - en in de verdere procedure nog zal bijbrengen.

Verzoeker, heeft zijn land ontvlucht wegens gegronde vrees voor vervolging en om duidelijke reden' dat hij gelet op de problemen die hij aldaar ondervonden heeft.

Ook de verwijzing naar de taal in de procedure in Griekenland kan bezwaarlijk weerhouden worden, nu duidelijk is dat in de huidige procedure verzoeker Pasjtou gesproken heeft en hier perfecte taalkennis had. Dit is slechts deels het geval voor Urdu, welke een quasi gemeenschappelijke taal is als Pasjtou. Beide talen zijn van dezelfde familie en worden vaak gemengd gebruikt in de grensstreken tussen Pakistan, India en Afghanistan.

Ook de Taskara en de betwisting hierrond kunnen niet gevolgd worden. De data staan correct vermeld op het document en het CGVS leest deze manifest foutief aangezien deze zelf werden voorgelegd tijdens het eerste verhoor en dus onmogelijk van latere datum zijn.

Naar administratieve indeling van de provincie en het District, heeft verzoeker correct geantwoord en dient elk gebrek in kennis louter te worden uitgelegd door het gegeven dat verzoeker reeds lang in het buitenland verbleef en de streek geen nationale vertegenwoordiging heeft (Taliban controle).

De kennis van de partij van de vader is niet groot, hetgeen normaal is gelet op het feit dat zijn vader vroeg werd vermoord en de oom de taken op zich nam. Verzoeker zelf verbleef lang in het buitenland en kon dan ook bezwaarlijk aangeven wat de relaties etc waren.

Verwijzend naar de vele documenten welke verzoeker neerlegde afkomstig van Afghanistan én de geloofwaardige verklaringen over de jeugd, zijn omgeving etc, is er geen enkele reden om te twijfelen aan de afkomst van verzoeker.

Het gemakshalve zeggen dat documenten uit AF kunnen vervalst worden en het zeer moeilijk is na te gaan welke origineel zijn dan wel vals, laat niet toe om de documenten van verzoeker zonder meer buiten beschouwing te laten. Minstens had een marginaal onderzoek moeten uitgevoerd worden. Het CGVS liet dit na.

Thans zal verzoeker nog meer originele documenten trachten voor te leggen evenals gecertificeerde exemplaren.

Dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst is niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, maar dat er in bepaalde gevallen sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en 'vervolging'. Het CGVS gaat zelf de aard en feiten van de verklaringen niet onderzoeken om te oordelen of er sprake is / of zou moeten zijn van nood aan bescherming.

De algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst kan echter wel een bepalende rol hebben gespeeld bij de beoordeling door de verzoekende partij waarom zij zijn/haar land diende te ontvluchten of aldaar niet kan terugkeren. Er moet dan ook rekening gehouden worden met de algemene situatie bij de beoordeling van de vrees op vervolging. Dat de analyse van de verklaringen op zich noodzakelijk is, hetgeen in casu niet gebeurde.

Vervolging hoeft echter niet noodzakelijk te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden, hetgeen gelet op wat vermeld staat in COI, niet betwist kan worden. Verzoeker heeft een gegronde vrees om niet terug te keren.

Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet-ontvankelijk zou zijn, wel in tegendeel.

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn interview reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie, zeker met betrekking tot de vrees voor vervolging van verzoeker én zijn familie (zie erkenning familieleden)

Verzoekende partij verwijst naar zijn consistente verklaringen in de procedure, en is van mening dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, nl. dat hij wel degelijk gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

2.2. Aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming

2.2.1. Eerste middel: SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING

Subsidiaire bescherming wordt omschreven als een reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Ernstige schade kan bestaan uit:

- de doodstraf of executie*
- onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.*

De Europese Richtlijn 2004/83/EG stelt dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Het CGVS beperkt zich bij de weerlegging van de actuele veiligheidssituatie tot het hernemen van eerdere adviezen (en negatieve beslissingen) zonder rekening te houden met de recente informatie.

Bovendien stelt de Europese Richtlijn 2004/83/EG dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

Het Commissariaat-Generaal maakt zich er te gemakkelijk van af daar waar zij aangeeft dat er geen veiligheidsrisico is. Hierbij verwijst zij naar oude (2016) richtlijnen van UNHCR, zonder rekening te houden met de recente rechtspraak én de plicht ook ten aanzien van de subsidiaire bescherming rekening te houden met het specifieke profiel van de verzoekende partij.

Dat er geen analyse op dat vlak gebeurde, rekening houdende met de onkunde van de taal, het verwesterde kader van verzoekster etc.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Het CGVS moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten.

De appreciatiemarge van het CGVS moet in geval van twijfel steeds in het voordeel van de aanvrager gelden, hetgeen hier niet werd nageleefd.

Het CGVS moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie.

He CGVS heeft geen enkele toetsing nopens de subsidiaire bescherming uitgevoerd, zelf geen marginale, dit onder de loutere betwisting van de nationaliteit van verzoeker. Als verzoeker dan al geen afghaan zou zijn, quod certe non, dan diende onderzocht te worden vanuit de vermoedelijke nationaliteit of er gevaar is in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het CGVS heeft dan ook geen rekening gehouden met recente en accurate informatie!

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met de volgende stukken neer:

- een identiteitsdocument van zijn oom met vertaling;
- een document inzake de verkoop van een stuk grond met vertaling;
- zijn originele taskara;
- zijn originele geboorteakte;
- een politieverklaring;
- een enveloppe.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. Deze bepaling heeft overigens betrekking op minderjarige verzoekers om internationale bescherming, terwijl verzoeker niet betwist meerderjarig te zijn. Evenmin geeft verzoeker enige toelichting over de wijze waarop hij de rechten van verdediging, die op het administratiefrechtelijk vlak overigens alleen in tuchtzaken bestaan en niet onverkort van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, geschonden acht.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu hij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Zurmat, gelegen in de provincie Paktya. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) de omstandigheid dat verzoeker eerder in Griekenland als Pakistaan een verzoek om internationale bescherming indiende en daarbij een volkomen andere identiteit aannam ernstig doet twifelen aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen, dat (ii) de omstandigheid dat verzoeker vloeiend Urdu en Engels blijkt te spreken, beiden landstalen van Pakistan, en dat hij hier geen aannemelijke verklaring voor weet te bieden verder doet twifelen aan zijn herkomst uit Afghanistan, dat (iii) de omstandigheid dat verzoeker zijn Afghaanse nationaliteit tracht te staven met een document dat dateert van na zijn beweerde vertrek uit Afghanistan alleen maar de twijfels met betrekking tot zijn beweerde nationaliteit voedt, dat (iv) verzoeker verder niet op de hoogte blijkt te zijn van de betekenis van het begrip “district”, een basisbegrip binnen de Afghaanse context, en dat (v) verzoeker twijfelachtige verklaringen aflegt over zijn familie. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet

voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De plicht tot medewerking vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. Te dezen blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken duidelijk dat verzoeker niet voldaan heeft aan deze plicht tot medewerking. Verzoeker biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op zijn werkelijke identiteit en herkomst.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker op 10 maart 2011 reeds een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland en in het kader van dit verzoek verklaarde dat hij een Pakistaans staatsburger was die steeds in Pakistan heeft verbleven voor zijn vertrek naar Europa, die geboren is op 1 januari 1987 en universitair onderwijs heeft genoten aan de universiteit van Punjab (adm. doss., stuk 24, map met 'landeninformatie', document nr. 1). Dit stemt niet overeen met verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft, steeds in Afghanistan heeft gewoond, geboren is op 5 april 1989 en ongeschoold is (adm. doss., stuk 21, Verklaring DVZ, p. 4, nrs. 6 en 40, en stuk 9, gehoorverslag 6 februari 2018, p. 5, 6 en 10). Ook de Raad is van oordeel dat de omstandigheid dat verzoeker eerder als Pakistaan een verzoek om internationale bescherming indiende en daarbij een volkomen andere identiteit aannam ernstig doet twifelen aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming in België en aan zijn beweerde herkomst uit Afghanistan.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het enig middel voorhoudt, beroept de commissaris-generaal zich hierbij niet op (beweerde) verklaringen van verzoeker uit de procedure in Griekenland, die niet aan het dossier werden toegevoegd, doch op verzoekers op 10 maart 2011 te Mitilini (Griekenland) ingediende asielaanvraag, een onderhoud van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag op 1 juni 2011, een beslissing van 10 juli 2011 tot weigering van de asielaanvraag, met betekening, een op 30 augustus 2011 tegen deze weigeringsbeslissing ingesteld beroep, een akte van 18 september 2017 tot onderbreking van de procedure en een bewijs van kennisgeving. Al deze stukken bevinden zich, met vertaling van het Grieks naar het Frans, in het administratief dossier.

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij door de Griekse overheid als Pakistaan aanzien werd omdat hij zich – toen hij opgepakt werd aan de grens – bevond bij andere Pakistaanse burgers en de Griekse overheid heeft genoteerd dat hij geen Afghaan maar een Pakistaan is en dat hij steeds getracht heeft om dit recht te zetten, maar dat dit hem niet mogelijk werd gemaakt, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Met een dergelijk summier betoog slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen te weerleggen.

De omstandigheid dat verzoeker vloeiend Urdu en Engels blijkt te spreken, beiden landstalen van Pakistan, en dat hij hier geen aannemelijke verklaring voor weet te bieden doet verder twifelen aan zijn herkomst uit Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende vastgesteld:

“Op 10 maart 2011 legde u het gehele persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek tot bescherming in Griekenland af in het Urdu (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Op het CGVS gevraagd naar uw talenkennis, zegt u dat u naast Pasjtoe ook Engels spreekt (CGVS I, p. 8). U wordt gevraagd of u al Engels kon spreken voordat u in Griekenland aankwam, waar u negatief

op antwoordt (CGVS I, p. 9). Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ, namelijk dat u Engels hebt geleerd van de Engelstalige soldaten in uw regio in Afghanistan en van uw ouders, ontkent u dit op de DVZ te hebben verklaard. U verklaart Engels te hebben geleerd door uw contact met toeristen in Griekenland (CGVS I, p. 9). Op de DVZ verklaarde u dat u vlot genoeg Engels spreekt om het gehele gehoor in deze taal af te leggen (Verklaring betreffende procedure, p. 1). Ook tijdens het gehoor antwoordde u verschillende keren op de vraag vooraleer deze van het Engels naar het Pasjtoe vertaald werd (CGVS I, p. 2, p. 4, p. 16, p. 23)."

Verzoeker betwist niet dat hij Urdu en Engels spreekt. Evenmin biedt hij een verklaring voor zijn kennis van deze talen, die beide landstalen zijn van Pakistan, en voor de vaststelling dat hij over zijn kennis van het Engels op de DVZ andere verklaringen heeft afgelegd dan op het CGVS. Dat verzoeker in de huidige procedure Pashtu heeft gesproken, doet hieraan geen afbreuk. De voorgaande motieven houden dan ook stand en worden bijgevolg door de Raad tot de zijne gemaakt.

Daarbij komt dat de door verzoeker op het CGVS ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten niet overeenstemmen met zijn verklaringen. Zo verklaarde verzoeker dat hij zijn taskara in 2014 of 2015 in het districtshuis van Zurmat was gaan halen (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 6 februari 2018, p. 4), terwijl uit de vertaling van dit stuk blijkt dat deze taskara dateert van 6 mei 2016, met name na verzoekers beweerde vertrek uit Afghanistan in 2015. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de data correct vermeld staan op het document en dat de commissaris-generaal deze manifest foutief leest. Zowel op de versie van het document dat zich in het administratief dossier bevindt, als op de versie die verzoeker ter terechtzitting bij aanvullende nota bijbrengt, prijkt duidelijk de datum "06.05.2016". Waar verzoeker erop wijst dat hij deze taskara heeft voorgelegd tijdens het eerste gehoor, zodat dit stuk onmogelijk van een latere datum kan zijn, kan de Raad enkel vaststellen dat dit gegeven ernstig afbreuk doet aan de authenticiteit van het voorgelegde document. De Raad wijst er hierbij op dat dit de hoge graad van corruptie in Afghanistan, waardoor er tegen betaling veel valse en vervalste Afghaanse documenten te verkrijgen zijn, bevestigt (adm. doss., stuk 24, map met 'landeninformatie', COI Focus "Afghanistan Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017). Dat verzoeker zijn Afghaanse nationaliteit tracht te staven met dit document voedt dan ook alleen maar nog meer de twijfels die er als gevolg van de voorgaande vaststellingen met betrekking tot zijn beweerde nationaliteit al waren.

Wat ook doet twifelen aan verzoekers voorgehouden herkomst uit Afghanistan is de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn van de betekenis van het begrip "district", een basisbegrip binnen de Afghaanse context. In de bestreden beslissing wordt deze vaststelling als volgt toegelicht:

"Gevraagd naar aangrenzende districten van Zurmat, zegt u dat er dertien districten zijn in de provincie Paktya (CGVS II, p. 12). Opnieuw gevraagd welke districten aan Zurmat grenzen, noemt u "Shawak", "Dawlat Khan", "Tasang" en "Neknam" en zegt u dat u de andere van de dertien districten van Paktya niet kent (CGVS II, p. 12). Vermits geen van deze plaatsen districten zijn, wordt u opnieuw gevraagd welke districten aan Zurmat grenzen, waarop u zegt dat "Tasang", "Dawlat Khan" en "Tasa" aan de ene kant liggen, dat "Chersi Mazula" aan de andere kant ligt en dat "Niknam" en "Stogan" in nog een andere richting liggen (CGVS II, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat de namen die u opnoemt geen aangrenzende districten zijn, wordt u gevraagd wat "Tasang" precies is, waarop u zegt dat dat de regio's van Zurmat zijn (CGVS II, p. 12). Opnieuw gevraagd welke districten aan uw district grenzen, zegt u het niet te weten en zegt u dat u enkel de regio's kent omdat Paktya heel groot is (CGVS II, p. 12). Gevraagd of uw district aan andere provincies grenst, zegt u "Sharan en zo" (CGVS II, p. 12). Gevraagd wat Sharan precies is, zegt u dat het Paktika is, Muta Kahn en Patanga (CGVS II, p. 12). Gevraagd wat deze namen precies zijn, zegt u dat u niet weet of het districten zijn en dat u er niet zo mee gekend bent (CGVS II, p. 12). Zurmat grenst in werkelijkheid aan de districten Zadran, Shawak en Gardez van de provincie Paktya. Verder grenst Zurmat aan de districten Kharwar van de provincie Logar, aan het district Dehyak van de provincie Ghazni en aan de districten Matakhan, Sarrawzah en Naka van de provincie Paktika (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). De vaststelling dat u namen opnoemt van regio's wanneer u meermaals specifiek naar districten gevraagd wordt, wijst erop dat u niet vertrouwd bent met de notie "district", een begrip dat centraal staat binnen de Afghaanse administratie (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), wat verder doet twifelen aan de door u voorgehouden herkomst uit Afghanistan."

Verzoeker betwist niet dat het begrip "district" binnen de Afghaanse context een basisbegrip is, doch tracht zijn gebrekkige kennis op dit vlak louter te vergoelijken door er in het verzoekschrift op te wijzen dat hij reeds lang in het buitenland verbleef en dat de streek geen nationale vertegenwoordiging heeft. Hij kan de Raad hiermee evenwel niet overtuigen. Van iemand die verklaart ongeveer twintig jaar in een

bepaald district in Afghanistan te hebben gewoond kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij – zelfs na enkele jaren afwezigheid aldaar – bekend is met de notie “*district*”. Ook de omstandigheid dat de streek onder controle is van de taliban kan niet verklaren dat verzoeker, die wel vlot vier verschillende talen spreekt, hiermee niet vertrouwd zou zijn. De voorgaande motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts legde verzoeker twijfelachtige verklaringen af over zijn familie:

“Zo verklaart u dat uw ouders lid waren van de Khalqi-partij, waardoor jullie door de lokale bevolking werden geviseerd (CGVS I, p. 9). U zegt dat uw vader – die u in België Mir Afgaan noemt en in Griekenland U. K. (...) – een belangrijk persoon was in de periode van de Khalqi’s, dat hij banden had met Kaboel en dat zijn macht in de regio te vergelijken viel met dat van een districtschef (CGVS I, p. 11). Echter, uw kennis over de Khalqi partij en de activiteiten van uw vader is bijzonder oppervlakkig en weinig overtuigend. Gevraagd waarom uw vader zo belangrijk was, zegt u louter dat u hoorde dat hij een patriot was, een einde wou maken aan het geweld en dat hij geliefd was bij de mensen (CGVS I, p. 11). Gevraagd hoe hij zo belangrijk geworden is, zegt u dat u niet volwassen was toen en dat u niets meer weet (CGVS I, p. 11). Gevraagd hoe uw vader die functie heeft kunnen verwerven, zegt u het niet te weten (CGVS I, p. 23). Gevraagd hoelang hij lid was, zegt u dat u geen informatie heeft (CGVS I, p. 23). Verder verklaart u dat uw vader naar Kaboel werd gebracht omdat hij in de regio aangevallen werd (CGVS I, p. 23-24). U weet echter niet wanneer of door wie hij werd aangevallen, hoelang hij in Kaboel bleef, wat hij in Kaboel deed of waar hij begraven is (CGVS I, p. 24). Gevraagd wat u over de Khalq-partij weet, zegt u dat ze aardige mensen waren, het land graag hadden maar politieke fouten hebben gemaakt door teveel macht aan de Sovjet-Unie te geven (CGVS I, p. 22). Gevraagd naar de ideologie van de partij, zegt u dat ze een seculiere visie hadden en religie van politiek wilden scheiden (CGVS I, p. 23). Dat u wel de ideologie van de Khalqi-partij kunt duiden maar zeer oppervlakkige verklaringen aflegt over de persoonlijke ervaring van uw familie met de Khalqi-partij, doet verder vermoeden dat uw kennis ingestudeerd is.”

Verzoeker tracht zijn beperkte kennis over de Khalqi-partij louter te vergoelijken door in het enig middel te stellen dat zijn vader vroeg werd vermoord, dat zijn oom de taken op zich nam en dat hij lang in het buitenland verbleef. Ook hiermee weet hij de Raad echter niet te overtuigen. Zo zijn vader daadwerkelijk een belangrijk persoon zou zijn geweest binnen deze partij en vele van zijn familieleden daadwerkelijk werden bedreigd omwille van hun lidmaatschap bij deze partij, kan van verzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij hierover meer concreets weet te vertellen dan louter de – naar alle waarschijnlijkheid ingestudeerde – summere kennis over de ideologie van deze partij.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 23, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Voor wat betreft de door verzoeker neergelegde taskara kan worden verwezen naar wat hierboven reeds werd gesteld. Wat betreft de door verzoeker neergelegde geboorteakte motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Wat betreft uw geboorteakte, dient erop gewezen dat het opvallend is dat dit document eveneens van 6 mei 2016 dateert, net zoals uw taskara. Verder is het opvallend dat u een legalisatie van uw geboorteakte neerlegt die in Islamabad, Pakistan opgesteld is. Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse “officiële” documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”

Gelet op deze motieven kan verzoeker in het enig middel niet volstaan met te stellen dat de commissaris-generaal heeft nagelaten minstens een marginaal onderzoek uit te voeren naar deze documenten en dat de loutere stelling dat documenten uit Afghanistan kunnen worden vervalst niet toelaat om de door hem neergelegde documenten buiten beschouwing te laten.

Ook de door verzoeker ter terechtzitting bij aanvullende nota neergelegde documenten vermogen de voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht te stellen. Wat betreft het door verzoeker bijgebrachte identiteitsdocument dat van zijn oom zou zijn, wordt er vooreerst op gewezen dat uit dit document geen verwantschap blijkt tussen de persoon die erop voorkomt en verzoeker. Zelfs zo ervan wordt uitgegaan dat deze persoon verzoekers oom zou zijn, dan nog blijkt hieruit bovendien niet dat

verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft en afkomstig is van het district Zurmat, gelegen in de provincie Paktya. Wat betreft het document inzake de verkoop van een stuk grond, wordt er op gewezen dat verzoekers naam hierop niet voorkomt en dat bovendien niet wordt ingezien – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht hieruit zou blijken dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft en afkomstig is van het district Zurmat, gelegen in de provincie Paktya. De politieverklaring ten slotte is niet vertaald en wordt in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen. Bovendien geeft verzoeker ook hier niet de minste toelichting over de wijze waarop uit dit document zou moeten blijken dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft en afkomstig is van het district Zurmat, gelegen in de provincie Paktya. Ook uit de door verzoeker voorgelegde enveloppe kan dit niet worden afgeleid.

Uit het geheel van de voorgaande motieven blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft en daadwerkelijk afkomstig is uit het district Zurmat, gelegen in de provincie Paktya. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit het district Zurmat, gelegen in de provincie Paktya, en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielsrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt er op gewezen dat de verzoeker om internationale bescherming niet kan volstaan met te stellen dat de commissaris-generaal zich moet baseren op recente, accurate informatie die wordt gedragen door internationale bevindingen en rapporten wanneer hij zelf een verband tussen de toestand in zijn voorgehouden land van herkomst en zijn persoon niet aannemelijk maakt. Met een ongeloofwaardig relaas en vage en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van zijn voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit het district Zurmat, gelegen in de provincie Paktya, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN